

Sygn. akt XV.Ca. 970/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2020r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Joanna Andrzejak-Kruk

sędzia Agata Szlingiert

sędzia Arleta Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2020r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Skarbu Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w P.

przy uczestnictwie M. W. i Naczelnika Urzędu Skarbowego P.

o stwierdzenie likwidacji niepodjętego depozytu

na skutek apelacji wniesionej przez uczestnika M. W.

od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 26 marca 2020r., sygn. akt I.Ns.1069/18

postanawia:

oddalić apelację.

/-/ Agata Szlingiert /-/ Joanna Andrzejak-Kruk /-/ Arleta Lewandowska

UZASADNIENIE

Wnioskiem złożonym 11.09.2018r. Skarb Państwa – Komendant Wojewódzki Policji w P. wystąpił o stwierdzenie likwidacji niepodjętego depozytu w postaci szczegółowo opisanej we wniosku broni palnej i amunicji stanowiącej uprzednio własność uczestnika M. W.. W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że broń i amunicja przechowywane są w depozycie Komendy Wojewódzkiej Policji w P., do którego zostały przyjęte w związku z wydanym postanowieniem z 23.09.2011r. o przyjęciu do czasowego depozytu – na wniosek M. W., któremu cofnięte zostały pozwolenia na posiadanie broni. Uczestnik został wezwany do zbycia zdeponowanej broni lub zadysponowania nią w inny, zgodny z prawem sposób, a ponieważ nie podjął żadnych czynności w terminie 3 lat od doręczenia pisma, należy stwierdzić likwidację niepodjętego depozytu.

Uczestnik M. W. domagał się oddalenia wniosku oraz zasądzenia od wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Uczestnik zarzucił, że nie został skutecznie wezwany do podjęcia depozytu, gdyż adwokat, któremu wysłano pismo nie był jego pełnomocnikiem w sprawie dotyczącej złożenia broni w depozycie.

Uczestnik Naczelnik Urzędu Skarbowego P. nie zajął stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 26.03.2020r., sygn. akt I.Ns.1069/18 Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu:

I. stwierdził likwidację niepodjętego depozytu w postaci broni palnej:

- a. dubeltówki (...), (...).(…), nr (...) wraz z amunicją (...) w ilości 79 sztuk,
- b. strzelby gładkolufowej M. (...). (...), nr (...),
- c. dubeltówki M., (...) (...), nr (...),
- d. pistoletu (...) (...) (...), (...). (...) P., (...) (...) wraz z amunicją (...) (...) P. w ilości 46 sztuk,
- e. sztucera M. (...), (...). (...) (...), nr (...) (...), rok prod. 2007,
- f. amunicji gazowej (...) (...) w ilości 37 sztuk,

stanowiącej uprzednio własność uczestnika M. W.;

II. kosztami postępowania obciążył wnioskodawcę i uczestnika w zakresie przez nich poniesionym.

Jako podstawę tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W związku z toczącym się postępowaniem o cofnięcie pozwolenia na posiadanie broni palnej, M. W. w dniu 26.06.2012r. złożył do depozytu prowadzonego przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. stanowiącą jego własność broń i amunicję w postaci: dubeltówki (...), (...).(…), nr (...) wraz z amunicją (...) (...) w ilości 79 sztuk, strzelby gładkolufowej M. (...) (...), nr (...), dubeltówki M., (...). (...), nr (...), pistoletu (...) (...) (...), (...). (...) P., (...) (...) wraz z amunicją (...) (...) P. w ilości 46 sztuk, sztucera M. (...), (...). (...) (...), nr (...) (...), rok prod. 2007, amunicji gazowej (...) (...) w ilości 37 sztuk.

W związku z zakończeniem postępowania administracyjnego i ostatecznym cofnięciem M. W. pozwolenia na posiadanie broni palnej myśliwskiej, bojowej i gazowej, pismem z dnia 5.11.2014r. Komendant Wojewódzki Policji w P. poinformował uczestnika, że zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o broni i amunicji osoba, która utraciła uprawnienie do posiadania broni jest obowiązana niezwłocznie zbyć broń i amunicję do tej broni. Broń i amunicja należące do M. W. były wówczas zdeponowane w depozycie, co nie stanowiło przeszkody do zadysponowania nimi. Ponadto wezwano uczestnika, zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 18.10.2006r. o likwidacji nie podjętych depozytów, do zbycia lub zadysponowania w inny sposób określony przepisami prawa bronią i amunicją pozostającymi w depozycie, albowiem zgodnie z art. 4 cytowanej ustawy, w razie niepodjęcia depozytu przez uprawnionego mimo upływu trzech lat od doręczenia niniejszego wezwania, nastąpi z mocy prawa likwidacja niepodjętego depozytu (polegająca na przejściu praw do depozytu na rzecz Skarbu Państwa). Powyższe pismo zostało doręczone w dniu 2.12.2014r. pełnomocnikowi M. W. – adw. D. K..

W związku z toczącym się postępowaniem administracyjnym M. W. w dniu 18.07.2012r. udzielił pełnomocnictwa adw. D. K., upoważniając go do reprezentowania jego interesów przed wszelkimi organami administracji publicznej i sądami administracyjnymi wszystkich instancji. Pełnomocnictwo upoważniało do składania wszelkiego rodzaju oświadczeń materialnoprawnych i formalnych. Uczestnik wyraził zgodę na udzielanie dalszych pełnomocnictw i substytucji. Pełnomocnictwo udzielone adw. D. K. nie zostało odwołane.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów i zeznań świadka D. K.. Wiarygodność tych dowodów nie była kwestionowana przez strony postępowania, a również Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy uznał wniosek za zasadny.

Zgodnie z art. 22 ustawy z dnia 21.05.1999r. o broni i amunicji osoba, która utraciła uprawnienie do posiadania broni jest obowiązana niezwłocznie zbyć broń i amunicję do tej broni, a jeżeli broń nie zostanie zbyta w terminie 30 dni, należy ją złożyć wraz z amunicją do depozytu właściwego organu Policji. Jednocześnie złożenie broni i amunicji do

depozytu nie stanowi przeszkody do ich zbycia. W niniejszej sprawie uczestnik złożył broń do depozytu policyjnego w 2012r., w związku z toczącym się postępowaniem o cofnięcie pozwolenia na broń. Uprawnienie do posiadania broni zostało ostatecznie cofnięte w 2014r. i wówczas poinformowano pełnomocnika uczestnika o konieczności zadysponowania zdeponowaną bronią oraz o terminie, po którym nastąpi likwidacja złożonego depozytu.

Uczestnik podnosił, że zawiadomienie to nie zostało prawidłowo doręczone, jednak w ocenie Sądu argumentu tego nie można podzielić. Jak wynika z art. 32 k.p.a., strona może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jej osobistego działania. Pełnomocnikiem strony może być osoba fizyczna posiadająca zdolność do czynności prawnych, zaś pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie, w formie dokumentu elektronicznego lub zgłoszone do protokołu (art. 33 § 1 i § 2 k.p.a.). M. W. w 2012r. udzielił adw. D. K. pełnomocnictwa, w którym upoważnił go do reprezentowania jego interesów przed wszelkimi organami administracji publicznej i sądami administracyjnymi wszystkich instancji. Pełnomocnictwo upoważniało do składania wszelkiego rodzaju oświadczeń materialnoprawnych i formalnych. Uczestnik wyraził zgodę na udzielanie dalszych pełnomocnictw i substytucji. Wbrew twierdzeniom uczestnika, pełnomocnictwo to nie było ograniczone wyłącznie do czynności wykonywanych w postępowaniu dotyczącym cofnięcia pozwolenia na broń. Jak wynika w sposób jednoznaczny z treści pełnomocnictwa, adw. D. K. reprezentował M. W. w jego sprawach przed wszelkimi organami administracji publicznej. Ponieważ pełnomocnictwo to nie zostało odwołane, adw. D. K. reprezentował M. W. również w kwestiach związanych z zadysponowaniem bronią złożoną do depozytu w związku z cofnięciem pozwolenia na broń. Wobec tego Sąd uznał, że pismo z 5.11.2014r., wzywające do zadysponowania zdeponowaną bronią i informujące o możliwości likwidacji depozytu, doręczone adw. D. K., stanowiło prawidłowe zawiadomienie uczestnika postępowania o jego obowiązkach związanych ze zdeponowaną bronią. Od dnia doręczenia pisma, tj. od 2.12.2014r. M. W. nie podjął żadnych czynności dotyczących zdeponowanej przez niego broni.

W sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 18.10.2006r. o likwidacji niepodjętych depozytów. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, przechowujący depozyt jest obowiązany wezwać uprawnionego do odbioru depozytu w terminie, o którym mowa w art. 4 ust. 2, oraz pouczyć go o skutkach jego niepodjęcia. Jak wynika z art. 4 ustawy, termin do odbioru depozytu wynosi 3 lata od dnia doręczenia wezwania do odbioru uprawnionemu, a likwidacja niepodjętego depozytu z mocy prawa następuje w razie niepodjęcia depozytu przez uprawnionego, mimo upływu terminu do odbioru depozytu. Likwidacją depozytu jest przejście praw do niego na rzecz Skarbu Państwa (art. 2 ust. 3 ustawy). Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy, likwidację niepodjętego depozytu stwierdza sąd na wniosek przechowującego depozyt.

Zawiadomienie uczestnika o konieczności zadysponowania zdeponowaną bronią miało miejsce w dniu 2.12.2014r. W okresie kolejnych trzech lat uczestnik nie podjął żadnych działań zmierzających do zadysponowania zdeponowaną bronią. W związku z tym należało orzec o likwidacji nie podjętego przez uczestnika depozytu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Apelację od postanowienia złożył uczestnik M. W., zaskarżając je w całości oraz zarzucając naruszenie:

- 1) art. 32 i art. 33 § 3 k.p.a. polegające na uznaniu, że adw. D. K. działał jako pełnomocnik M. W. w postępowaniu dotyczącym złożenia broni do depozytu w sytuacji, gdy działał on jedynie jako pełnomocnik w postępowaniu dotyczącym cofnięcia uczestnikowi zgody na posiadanie broni palnej – myśliwskiej, bojowej i gazowej;
- 2) art. 40 § 2 k.p.a. przez uznanie za prawidłowe doręczenie M. W. pisma z 5.11.2014r. (wezwania do zbycia lub zadysponowania bronią i amunicją) do rąk adw. D. K. w sytuacji, gdy ten ostatni nie został umocowany do działania w imieniu strony w tym postępowaniu, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnego wniosku, że upłynął trzyletni termin od doręczenia wezwania, po którym dochodzi do likwidacji depozytu.

W oparciu o te zarzuty uczestnik domagał się zmiany zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku oraz zasądzenie od wnioskodawcy kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika M. W. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd I instancji zasadnie uznał, że w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 18.10.2006r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz.U. Nr 208, poz. 1537 ze zm.). Zgodnie z art. 1 tej ustawy, reguluje ona zasady i tryb likwidacji niepodjętych depozytów znajdujących się w dyspozycji jednostek sektora finansów publicznych. W rozumieniu ustawy „depozytem” są m.in. rzeczy złożone do depozytu (art. 2 pkt 1), a depozyt prowadzą także organy Policji (por. np. 22 ust. 3 ustawy z dnia 21.05.1999r. o broni i amunicji, t.j. Dz.U. 2002/955), zaś „jednostką sektora finansów publicznych” (art. 2 pkt 2) jest jednostka wymieniona w art. 9 ustawy z dnia 27.08.2009r. o finansach publicznych (t.j. Dz.U. 2019/869), czyli także Policja jako organ ochrony prawa (art. 9 pkt 1 ustawy o finansach publicznych w zw. z art. 1 ustawy z dnia 6.04.1990r. o Policji, t.j. Dz.U. 2020/360). Jednocześnie w ustawie z dnia 21.05.1999r. o broni i amunicji nie zawarto przepisów szczególnych regulujących postępowanie związane w likwidacją depozytów w razie ich niepodjęcia (co, zgodnie z art. 3 ustawy o likwidacji niepodjętych depozytów, wyłącza jej stosowanie).

Apelacja opierała się na zarzutach zmierzających do wykazania, że nie doszło do skutecznego doręczenia uczestnikowi wezwania do odbioru depozytu.

W świetle art. 4 i art. 6 ust. 1 ustawy o likwidacji niepodjętych depozytów, wezwanie takie jest niezbędne. Przechowujący depozyt jest mianowicie obowiązany wezwać uprawnionego do odbioru depozytu w terminie 3 lat od dnia doręczenia wezwania oraz pouczyć go o skutkach niepodjęcia depozytu (art. 6 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 2). Wezwanie do odbioru depozytu powinno nastąpić niezwłocznie po jego złożeniu lub uzyskaniu wiadomości o wystąpieniu okoliczności, która umożliwia odebranie tego depozytu (art. 6 ust. 2). Likwidacja niepodjętego depozytu, a więc przejście praw do tego depozytu na rzecz Skarbu Państwa, następuje zaś z mocy prawa w razie niepodjęcia depozytu przez uprawnionego, mimo upływu terminu do odbioru depozytu (art. 4 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 3).

Z niekwestionowanych ustaleń Sądu I instancji wynika, że uczestnik M. W. złożył broń i amunicję do depozytu policyjnego w dniu 26.06.2012r., zaś po zakończeniu postępowania administracyjnego i cofnięciu pozwolenia na posiadanie broni palnej skierowano do uczestnika pismem z 5.11.2014r. prawidłowe, odpowiadające opisanym wyżej wymogom ustawowym, wezwanie do odbioru depozytu, który w tym wypadku nie mógł być fizycznym objęciem depozytu w posiadanie, lecz musiał polegać na zbyciu lub zadysponowaniu w inny sposób bronią i amunicją pozostającymi w depozycie (por. treść pisma z 5.11.2014r., w którym wskazano na art. 22 ust. 1 ustawy o broni i amunicji – k.9). Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji nie naruszył wymienionych w niej przepisów uznając, że doręczenie wezwania w dniu 2.12.2014r. adw. D. K. było prawidłowe i wywołało skutek dla uczestnika.

Uczestnik powołał się – za Sądem I instancji – na przepisy k.p.a. regulujące: dopuszczalność działania przez stronę postępowania administracyjnego przez pełnomocnika (art. 32), obowiązek dołączenia do akt sprawy oryginału lub urzędowo poświadczonego odpisu pełnomocnictwa (art. 33 § 3) oraz obowiązek doręczania pism ustanowionemu pełnomocnikowi strony (art. 40 § 2). Powołanie tych przepisów w kontekście – jak to ujęto w apelacji – „postępowania dotyczącego złożenia broni do depozytu” było jednak nietrafne. W rzeczywistości, wbrew przekonaniu uczestnika, nie toczyło się bowiem żadne osobne postępowanie w tym przedmiocie, zaś z wyjaśnień wnioskodawcy udzielonych we wniosku oraz z dołączonych do wniosku dokumentów wynika, że broń i amunicja należące do uczestnika zostały przez niego złożone do depozytu w związku z postanowieniem z 23.09.2011r. o przyjęciu do czasowego depozytu, wydanym w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego o cofnięcie uczestnikowi pozwoleń na posiadanie broni palnej. Trudno zatem w ogóle mówić o „sprawie depozytowej” jako o „innym postępowaniu”, które miało być, według apelacji, zainicjowana przez uczestnika wnioskiem z 26.06.2012r. o przyjęcie broni i amunicji do depozytu i w której reprezentujący go pełnomocnik powinien się osobno zgłosić, przedkładając do akt pełnomocnictwo. W uzasadnieniu wniosku z 26.06.2012r. uczestnik wyraźnie oświadczył, że został poinformowany o konieczności złożenia broni do depozytu (k.3), zaś organy Policji traktowały przyjęcie do czasowego depozytu jako tzw. zabezpieczenie prewencyjne (k.9). Uczestnik złożył zaś wniosek osobiście choćby z tej przyczyny, że – jak ustalił Sąd I instancji –

ustanowił pełnomocnika w postępowaniu administracyjnym dopiero w dniu 18.07.2012r., zaś pełnomocnik zgłosił się do postępowania dotyczącego cofnięcia pozwolenia na broń w 2014r. (por. zeznana świadka D. K.).

Jak sam przyznaje uczestnik, adw. D. K. był jego pełnomocnikiem w postępowaniu dotyczącym cofnięcia pozwolenia na broń, a to z kolei oznacza, że – zgodnie z art. 40 § 2 k.p.c. – to temu pełnomocnikowi po jego zgłoszeniu się powinny być doręczane pisma pochodzące od organów administracyjnych prowadzących to postępowanie, w tym pisma odnoszące się do depozytu. Brak jest podstaw do twierdzenia, że zakres umocowania pełnomocnika nie obejmował odbierania korespondencji dotyczącej tego akurat zagadnienia. Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę, że przedłożone organom administracyjnym pełnomocnictwo z 18.07.2012r. było szerokie, gdyż uczestnik upoważnił pełnomocnika do reprezentowania swoich interesów przed wszelkimi organami administracji publicznej i sądami administracyjnymi wszystkich instancji oraz do składania wszelkiego rodzaju oświadczeń materialnoprawnych i formalnych. Co istotne, na pismo wnioskodawcy z 5.07.2018r., skierowane do adw. D. K., o podanie, czy pełnomocnictwo pozostaje w mocy, adwokat ten przesłał odpis pełnomocnictwa z 18.07.2012r. sporządzony 7.08.2018r. oraz informację, że udzielone pełnomocnictwo nie zostało wypowiedziane i wszelką korespondencję w sprawie zdeponowanej broni należy kierować na adres jego kancelarii (por. twierdzenia wnioskodawcy w piśmie procesowym z 9.01.2019r. – k.24, które nie zostały zaprzeczone przez uczestnika – art. 230 k.p.c. oraz dołączona do pisma kserokopia odpisu pełnomocnictwa – k.25). To spowodowało, że wnioskodawca we wniosku o wszczęcie niniejszego postępowania wskazał, że uczestnik jest reprezentowany przez adw. D. K. (k.2), któremu doręczono odpis wniosku, zaś ten pismem z 30.10.2018r., z powołaniem na pełnomocnictwo udzielone przez M. W., wniósł oddalenie wniosku (k.19).

Materiał zebrany w sprawie jednoznacznie wskazuje zatem, że wezwanie do odebrania depozytu zostało prawidłowo skierowane do reprezentującego uczestnika adwokata, a zatem doręczenie tego wezwania w dniu 2.12.2014r. było skuteczne i spowodowało rozpoczęcie biegu 3-letniego terminu do zadysponowania przez uczestnika depozytem. Uczestnik nie zareagował na wezwanie, a zatem na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 18.10.2006r. po upływie terminu, tj. 3.12.2017r., nastąpiła z mocy prawa likwidacja niepodjętego depozytu, co zasadnie stwierdził Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu, wydanym na wniosek przechowującego depozyt (art. 9 ust. 1 ustawy).

W tym stanie rzeczy i na podstawie art. 385 k.p.c. (w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) Sąd Okręgowy oddalił apelację uczestnika jako bezzasadną.

/-/ Agata Szlingiert /-/ Joanna Andrzejak-Kruk /-/ Arleta Lewandowska